

Arrest

nr. 337 971 van 17 december 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van 30 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. LUYTENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 12 april 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 16 juni 2022 en 18 augustus 2022 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 30 maart 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoen origine te zijn. U bent afkomstig van Saheeb Zadaghan (Warisa-e-Faqir Sahib), district Kama, provincie Nangarhar maar groeide op in Jalalabad. Uw vader overleed tijdens uw kindertijd ten gevolge van een ziekte.

In 2009 werd u mecanicien in uw eigen werkplaats, waar uw broer F. onderdelen verkocht en u bromfietsen en generatoren herstelde.

In 2016, zo'n jaar voor uw vertrek uit Afghanistan, kreeg u een klant, S., die zich uitgaf voor leerkracht. Hij deed meermaals beroep op uw diensten als mecanicien. Begin 2017 belde hij u op een vrijdag op om de defecte bromfiets van een vriend bij hem thuis te komen herstellen. U begaf zich ter plaatse en stelde vast dat de bromfiets aan een talib toebehoorde. In de aanwezigheid van drie talibs herstelde u de bromfiets en keerde u terug huiswaarts. Rond middernacht werd u opgebeld door S.: de locatie waar u eerder de bromfiets had hersteld was aangevallen door de overheid, waarbij twee talibs werden gedood en één talib gewond werd opgepakt. S. betichtte u van spionage. Hij verzocht u de volgende dag naar de moskee te gaan, waar een rechtbank over uw straf zou beslissen. U vertelde het voorval aan uw broer F. en aan uw buurman, die dagarwal (kolonel) was bij de Afghaanse veiligheidsdienst NSD (National Directorate of Security). Hij had weet van de aanval en adviseerde u het land te verlaten.

U verliet Afghanistan op 7 januari 2017. Aan de grens met Pakistan werd u door leden van Al Qaeda opgepakt en gevraagd zich bij hen te voegen om te vechten. U weigerde waarna u van uw vrijheid werd beroofd en samen met enkele anderen werd opgesloten. Een maand later was u getuige van een onthoofding. Nog eens een maand later slaagde uw smokkelaar erin om u vrij te kopen. U zette prompt uw reis voort en kwam na een reis van ruim vier jaar in april 2021 aan in België. U verzocht op 12 april 2021, om internationale bescherming. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u dat uw leven in gevaar is omdat u als een spion beschouwd wordt. U denkt dat de taliban u zullen vermoorden, zeker omdat twee weken na uw vertrek uit Afghanistan uw broer F. ontvoerd werd, bij wijze van vergelding omdat u niet kwam opdagen aan de moskee waar u zou worden berecht door de taliban rechtbank. Uw familie werd bang en zocht tijdelijk onderkomen bij familie in Kama. Een dag na hun aankomst in Kama op 25/11/1395 (= 13 februari 2017) legden de taliban dreigbrief neer voor de moskee in Kama. Enkele maanden na de ontvoering van uw broer ontving de malik van uw dorp een video, waarop uw broer vastgebonden op de grond te zien is.

Tien dagen na de machtsovername van augustus 2021 vielen de taliban binnen in jullie huis in Gholai Araban, waar uw familie intussen terug zijn intrek had genomen. Ze sloegen uw moeder en uw broer I., die een mentale beperking heeft. Ze sloegen ook de huisraad kort en klein en beschoten de muur. Uw familie verhuisde opnieuw, ditmaal naar de zus van uw moeder in het dorp Lessa. Nadien kwamen de taliban nog drie à vier keer naar uw woning in Gholai Araban.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: uw taskara (origineel); de taskara's van uw vader, moeder, zus N., zus M., zus M., broer F. en broer I. (kopieën); twee schooldocumenten; een certificaat van een opleiding die u gevolgd heeft bij Solidarité AFGBelgique (origineel); een familiefoto, een foto van F. en twee foto's van u voor uw werkplaats; een dreigbrief van de taliban; een verklaring van de straatverantwoordelijke betreffende uw problemen met de taliban; enkele foto's van uw broer I. met kneuzingen aan de romp en de benen (kopieën); twee foto's van uw broer F. die vastgebonden op de grond ligt; een usb-stick met twee videofragmenten, een eerste waarin uw broer F. te zien is als gevangene van de talibs en een tweede waarin uw huis te zien is nadat de huisraad kort en klein geslagen is; een eigenhandig geschreven overzicht van datums van sleutelmomenten uit uw relaas (origineel); een medisch attest van dokter A. L. d.d. 28 mei 2021, waarin zij een overzicht geeft van de littekens op uw lichaam; en twee medische verslagen d.d. 13 juli 2021 en 24 augustus 2021 met betrekking tot het operatief verwijderen van een cyste.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheid kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaarde dat u beticht werd van spionage nadat u een bromfiets van een talib hersteld had. U heeft dit evenwel niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst kan er maar weinig geloof worden gehecht aan uw beschrijving van het bezoek dat u bracht bij uw klant S. en de taliban, waaruit uw verdere problemen vloeiden. Zo komt het vreemd over dat u werd gevraagd een bromfiets te komen herstellen op een sluitingsdag, op verplaatsing, bij S. die een talib bleek te zijn, en terwijl drie andere talibs aanwezig zijn, opdat een vriend van hem de volgende dag naar de lessen van zijn leerlingen zou kunnen gaan (CGVS 1, p. 19). Gevraagd waarom men u liet komen, terwijl de bromfiets ook

door S. tot bij u gebracht kon worden – de brommer reed immers nog (CGVS 2, p. 14) -, beweerde u dat ze hadden gezegd dat het voor hen heel moeilijk was om depannage te regelen om de motorfiets naar u te brengen en het ook dringend was; als u zelf kon komen, zou u hen heel blij maken want de leerkracht moest de dag nadien naar zijn werk gaan (CGVS 2, p. 14). Dat het regelen van een depannage voor de taliban moeilijk lag, is een uitleg die maar weinig kan overtuigen. Bovendien kan er maar zeer moeilijk ingezien worden dat de aanwezige talibanstrijders er geen graten in zagen dat u hen zou opmerken. U werd dan wel niet voorgesteld aan hen, maar de taliban maakten ook geen aanstalten om te verdoezelen in welke hoedanigheid zij daar zaten. Ze waren immers gewapend en er waren kleine witte vlaggetjes aangebracht op de plaats waar u de reparatie moest doen. U wist zeker dat het taliban waren (CGVS 2, p. 15). Dit werd u ook duidelijk gemaakt door S. zelf: hij zei u dat ze geen problemen met u zouden maken. U was dan ook bang toen u de reparatie deed (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS 2, p. 22). Dat de taliban aanwezig waren tijdens uw bezoek aan S. en niets ondernamen om hun hoedanigheid van talibanstrijders te verdoezelen is niet aannemelijk. Bovendien, bij aankomst in de woning van S. zetten zij hun gesprek gewoon verder. Ofschoon u hen niet helemaal goed kon begrijpen, zat u wel binnen gehoorsafstand en kon u delen van hun gesprek onderscheiden. Zo wist u dat ze spraken over een aantal personen die ze moesten opbellen. U hoorde hun namen, maar u kende ze niet meer (CGVS 2, p. 15). Dit is niet aannemelijk, temeer daar u deze taliban niet kende en u ze nog nooit gezien had. Er was aldus geen enkele reden voor hen om u te vertrouwen, zeker omdat u met S. ook geen vertrouwensrelatie had. Jullie waren niet bevriend, hij was enkel één van uw klanten (CGVS 1, p. 21). Indien het werkelijk talibanstrijders waren, onder wie overigens het hoofd van de inlichtingendienst (CGVS 1, p. 19 en 23), is het allerm minst aannemelijk dat zij hun aanwezigheid kenbaar zouden maken aan een persoon die ze niet kenden en van wie ze niet wisten dat deze te vertrouwen was en dat ze bovendien hun gesprek zouden vervolgen. Deze vaststelling doet op bijzonder ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Met betrekking tot de aanwezige taliban valt op dat u weinig informatie kon verstrekken. Gevraagd wat u over hen wist, antwoordde u dat u niets wist over hen, dat u alleen weet dat de taliban een gewelddadige groep is en ze onschuldige mensen doden en aanslagen plegen op moskeeën (CGVS 1, p. 23). Dit gebrek aan kennis en de algemeenheid van uw beschrijving laten blijken dat u zich niet informeerde over de taliban die u beweerde te vrezen. Gevraagd of u de namen kende van de aanwezige taliban, antwoordde u van niet; gevraagd of u ze eerder had gezien, luidde het antwoord nee (CGVS 2, p. 15); gepeild of u S. gevraagd had wie ze waren, zei u van niet (CGVS 2, p. 15); en gevraagd wat S. u over hen gezegd had, gaf u aan dat hij gewoon gezegd had dat u deze mensen niet kende en zij u niet, zij niets met u te maken hadden en omgekeerd (CGVS 2, p. 15). Gevraagd of u intussen, in 2022, wist wie daar zat van de taliban, zei u daarover geen info te hebben (CGVS 2, p. 16). Gevraagd of u had opgezocht wie deze personen waren, antwoordde u dat de mensen die achter u kwamen ook taliban waren (CGVS 2, p. 16). Gevraagd of u ernaar informeerde wie ze waren reageerde u dat u de uitleg van S. serieus had genomen en er dus met niemand over had gesproken (CGVS 2, p. 16). Dat laatste klopt overigens niet, vermits u zelf aanhaalde dat u er met uw buur S., dagarwal bij de NDS, over had gesproken (CGVS 1, p. 19). In het licht hiervan is het overigens ook bijzonder bevreemdend dat u aan uw buurman, die u klaarblijkelijk 's nachts mocht storen (CGVS 1, p. 19), niet gevraagd zou hebben wie deze taliban waren en dat u niet minstens de identiteit van de talib die als hoofd van de inlichtingendienst wist. Dat u geen afdoende informatie kon verstrekken over de aanwezige taliban tast verder de geloofwaardigheid van uw bezoek aan het huis van S. en de aanwezige taliban aan.

Ook uw verklaringen over de overheidsaanval op het huis van S. en de aldaar aanwezige taliban kon niet kon overtuigen. Zo wist u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet wie precies van de overheid de taliban aanviel (CGVS 1, p. 23). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud opnieuw gevraagd wie aanviel, of het een legerentiteit was, zei u dat de buurman gewoon gezegd had de overheid, maar het niet duidelijk was welke afdeling (CGVS 2, p. 16). U beweerde ook niet te weten welke locatie precies werd aangevallen: u stelde dat S. u gezegd had dat de overheid die plaats had aangevallen maar niet gezegd had welke plaats (CGVS 2, p. 16).

Gevraagd wat de taliban deden toen het huis aangevallen werd, had u geen idee, u was er niet (CGVS 2, p. 17), u had er blijkbaar ook niet naar gevraagd (CGVS 2, p. 17). Evenmin wist u wat S. toen deed, u had het hem niet gevraagd (CGVS 2, p. 17). U wist niet hoe hij kon ontkomen, noch wie nog kon ontkomen, noch waarom de taliban niet konden ontkomen en hij wel, noch waarom hij wist te ontkomen, merkwaardig genoeg, maar niet hij beticht werd van spionage (CGVS 2, p. 17). Gevraagd of de slachtoffers van de aanval allemaal taliban waren dan wel of er ook aan overheidskant slachtoffers vielen, antwoordde u dat S. niets over overheidspersoneel had gezegd (CGVS 2, p. 16). Het is raar dat u geen verdere informatie daarover scheen te beschikken. Dit des te meer gelet op uw contacten met uw buurman S., die werkte bij de onderzoeksdienst van de NSD, en van wie u bijvoorbeeld wel had kunnen vernemen dat een van de taliban lid was van de inlichtingendienst van de taliban (CGVS 1, p. 23). U kon evenmin zeggen of de drie mensen die u zag toen u de brommer herstelde ook de slachtoffers waren: u vermoedde het, maar S., zo stelde u, had het niet gezegd (CGVS 2, p. 16). Gepolst of u vroeg wie de talibanslachtoffers waren, antwoordde u alleen dat uw buurman zei dat een van hen gewond was en werd opgepakt en twee van hen omkwamen (CGVS 1,

p.23). Ook deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geponeerde problemen met en vrees voor de taliban.

Met betrekking tot het telefoongesprek dat S. na de overheidsaanval met u had en waarin hij u gebood u de volgende dag aan te dienen bij de taliban rechtbank, kan worden opgemerkt dat uw verklaringen weinig overtuigend waren. Gevraagd wie u de volgende dag dan moest ontmoeten, waar u zich moest aanmelden, stelde u dat hun persoon aanwezig zou zijn aan de moskee, ze u wilden meenemen naar hun rechtbank en daar veroordelen (CGVS 1, p. 24). U wist niet of het S. was die beslist had u voor de rechtbank te dagen, hij had, herhaalde u, enkel gezegd om naar de moskee te komen waar zijn collega's zouden wachten die u zouden begeleiden naar de rechtbank (CGVS 2, p. 17). Gevraagd wie dat was, wie daar zat, in die rechtbank, gaf u toe dat niet te weten en er niet naar te hebben gevraagd, ook niet bij uw buurman (CGVS 1, p. 24). Gevraagd naar het tijdstip dat u aan de moskee moest zijn, legde u uit dat u niet werd gezegd om welk uur er te zijn, S. had u gezegd u daar de volgende dag in de namiddag naartoe te begeven (CGVS 1, p. 24). Gevraagd wie u moest contacteren als u er niet, of niet op tijd, zou geraken, herhaalde u dat hij had gezegd dat u de dag erna tot de late middag tijd had om naar de moskee te gaan, maar over andere dingen niets had gezegd (CGVS 1, p. 24). U kon bijgevolg slechts gebrekkige informatie verschaffen over de inhoud van het telefoongesprek, de omstandigheden waarin het werd gehouden en de afspraken waaraan u werd gehouden. Dit komt geenszins de geloofwaardigheid van uw relaas ten goede.

U verklaarde na dit telefoontje met S. uw broer F. op de hoogte te hebben gebracht van uw probleem met de taliban en met hem naar uw buurman S. gegaan te zijn, die directeur was van de verhoren van de inlichtingendienst (CGVS 1, p. 19). U vertelde dat S. een hoge rang had, en hij onmiddellijk op de hoogte werd gebracht als er operaties waren (CGVS 2, p. 23). In dit verband valt op te merken dat u van uw buurman S., die nochtans een cruciale rol speelde in uw vluchtrelaas, geen melding maakte tijdens uw onderhoud op de DVZ, noch bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud, toen u gevraagd werd of u alle gebeurtenissen of incidenten had kunnen melden die geleid hadden tot uw vlucht, en of u nog iets wilde veranderen (CGVS 1, p. 3). Tevens valt op dat, gevraagd of uw familie nog contact had met uw buurman S. na uw vertrek, u het niet wist, en ook niet wist wat de contacten waren geweest tot de machtsovername. Gezien het nauwe contact dat u met uw familie heeft (CGVS 1, p. 12), was u in de gelegenheid over hem te informeren bij uw familie. Gevraagd of u na uw vertrek of na de machtsovername zelf informeerde naar hem, verklaarde u te denken dat hij ook was gevlucht omdat zijn leven in gevaar was, en u zoveel stress en problemen had in uw leven (CGVS 2, p. 20). Er kan van u nochtans worden verwacht dat u zich informeerde over deze persoon die een sleutelpositie had in uw relaas.

Betreffende de ontvoering van uw broer F. zijn uw verklaringen evenmin overtuigend. Vooreerst was uw kennis van de omstandigheden waarin hij werd ontvoerd erg lacunair. Gevraagd wie hem ontvoerde, of u namen had, kon u enkel aangeven dat de taliban hem ontvoerden (CGVS 1, p. 25). Gepeild naar de omstandigheden waarin zijn ontvoering gebeurde, zei u dat niet te weten, uw familie zei dat hij naar de stad ging om boodschappen te doen en hij was vermist (CGVS 1, p. 24-25). Opnieuw gevraagd om te schetsen wat gebeurde tijdens de ontvoering, reageerde u dat u het niet wist en herhaalde uw antwoord (CGVS 1, p. 25). Dit zijn weinig gestoffeerde verklaringen over zijn ontvoering. Gevraagd of u zelf zocht naar uw broer F., was uw antwoord negatief (CGVS 1, p. 26). U haalde wel aan dat uw moeder na de verdwijning van F. naar de gouverneur stapte, maar bij niemand anders hulp zocht (CGVS 2, p. 20). Het is treffend dat uw buurman S. niet werd aangesproken om te helpen. Dat ze wel aanklopt bij de gouverneur, met wie jullie geen specifieke relatie hadden (CGVS 2, p. 21), maar niet bij uw buurman S., die u nochtans had bijgestaan bij uw problemen met de taliban, komt weinig plausibel over.

Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat uw buurman bij de NDS werkte en niet bevoegd was om klachten te behandelen, dat burgers officieel verplicht waren om naar de gouverneur te gaan en daar klacht in te dienen, het de taak was van de gouverneur om verder bevelen te geven om het dossier te behandelen (CGVS 2, p. 24). Deze uitleg omtrent de limieten van zijn bevoegdheden valt niet te rijmen met de aanspraak die jullie wel op hem maakten - midden in de nacht - om uw probleem met de taliban te bespreken. Overigens, van het bezoek dat uw moeder bracht aan de gouverneur bestonden documenten, dat verklaarde u toen u gevraagd werd of er een bewijs was van de klacht bij de overheidsdienst (CGVS 1, p. 25). Maar deze documenten werden naar uw zeggen vernield door de taliban bij het bezoek aan uw huis, na de machtsovername. Echter, de enveloppe waarmee de kopieën van de taskara's van uw familieleden naar u werden verstuurd (zie document 2), werd naar u verstuurd in juni 2021, i.e. enkele maanden voordat de taliban de macht grepen in Afghanistan. Het is vreemd dat de documenten met betrekking tot de zoektocht naar uw broer niet mee werden verstuurd of u uw familie niet aanspoorde om deze alsnog op te sturen. Ook deze vaststellingen aangaande de ontvoering van uw broer F. zetten de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas op de helling.

Verder valt op dat u op de DVZ geen gewag maakte van de video welke de taliban opstuurden en waarin uw broer F. te zien zou zijn tijdens zijn ontvoering. Nochtans gaf u zelf aan dat de video dateert van de vierde maand 2018. F. werd ontvoerd twee weken na uw vertrek en uw familie ontving de video een paar maanden

later via de dorpsmalik (CGVS 2, p. 3). Gezien het nauwe contact dat u met uw familie heeft – jullie horen elkaar twee à drie maal per week en hoorden elkaar voor het eerst ongeveer twee maanden na uw vertrek (CGVS 1, p. 12) – is het niet aanvaardbaar dat u van de video geen melding maakte tijdens uw onderhoud op de DVZ. Bovendien komt het ook bevreemdend over dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud niet vermeldde dat er in de dreigbrief die uw familie van de taliban ontving, een verwijzing stond naar de video van uw broer F. (CGVS 1, p. 16). Bijkomend kan worden opgemerkt dat u niet wist wie de dreigbrief ondertekende, u wist alleen dat hij door de taliban voor u was gestuurd. De dreigbrief is nochtans ondertekend door M. M. I. H., bevoegd voor intelligence in het district Kama. Ook deze vaststellingen aangaande de video van uw broer F. en de dreigbrief die uw familie ontvangen zou hebben ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de problemen die u in Afghanistan met de taliban gekend zou hebben.

Gelet op voorgaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u in Afghanistan beticht werd van spionage en dat u en uw familie hierdoor problemen gekend hebben met de taliban.

U haalde voorts aan dat u aan u tijdens uw vlucht naar België in Nimroz (Afghanistan) opgepakt werd en gedurende twee maanden in Pakistan werd vastgehouden door Al Qaida. Hierbij kan vooreerst opgemerkt worden dat met betrekking tot uw vrijlating uw verklaringen onwaarschijnlijk overkomen. Immers, niet S., uw initiële smokkelaar, kocht u vrij maar aan andere smokkelaar, met name een zekere Kari. Daar waar S. nog een band had met uw broer – hij was een vriend van uw broer, maar u kende hem zelf niet, u wist ook niet wie hij was, noch van waar uw broer hem kende (CGVS 2, p. 6) – had K. die niet. Gelet ook op het feit dat uw broer intussen ontvoerd werd - zijn ontvoering dateert van twee weken na uw vertrek - en bijgevolg geen actie kon, ondernemen om u vrij te krijgen, is het opmerkelijk dat de smokkelaar u ter hulp zou schieten. Immers, gevraagd of de vrijlating enkel voor u werd geregeld of ook voor anderen, zei u dat alleen u werd vrijgelaten (CGVS 2, p. 13). K. zou u hebben opgewacht op de plaats waar uw gijzelnemer u aan hem overhandigde, en verklaard hebben dat ze corrupte mensen waren, dat hij voor uw vrijlating heel veel geld had betaald (CGVS 2, p. 9). In het licht van de vaststelling dat uw band met K. quasi onbestaande was, is het weinig aannemelijk dat K. het risico zou nemen om met dergelijke onbetrouwbare groep in contact te treden. Uw verklaringen betreffende uw vrijlating overtuigen dan ook niet.

Hoe dan ook dient er vastgesteld te worden dat, hoe betreurenswaardig deze gebeurtenissen, indien waargebeurd, ook zijn, uit niets blijkt dat er een verband bestaat met de taliban in Afghanistan. Gepolst naar het verband tussen uw problemen met de taliban in Afghanistan en uw opsluiting in Pakistan, reageerde u dat uw probleem in Afghanistan niets te maken hadden met de Pakistaanse problemen (CGVS 1, p. 26). U verklaarde het CGVS aan één ding opnieuw te willen herinneren, namelijk dat u tijdens het eerste interview had gezegd dat de problemen in Pakistan niks te maken hadden met Afghanistan (CGVS 1, p. 27). U bevestigde deze zienswijze tijdens het tweede persoonlijk onderhoud. Gevraagd of u gelinkt aan wat zich afspeelde in Pakistan, iets vreesde bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, verklaarde u dat het probleem met Al Qaida was dat u onderweg plots werd opgepakt en u in uw land specifieke problemen had met de taliban (CGVS 2, p. 11). Opnieuw gevraagd of u tussen deze twee geen link zag, reageerde u dat u het niet wist, dat als er een link was, ze u dan zouden vermoord hebben want u was opgepakt geweest, dus concludeerde u, u dacht van niet (CGVS 2, p. 11).

Uit niets blijkt dan ook dat, indien er geloof gehecht kan worden aan uw problemen in Pakistan, u bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van deze episode problemen zal kennen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op

gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers

terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in 2023 actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §75 en §92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal

terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele

socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden.

Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan.

Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige documenten die u neerlegde ter staving van uw asielrelaas kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Aan de door u voorgelegde video's kan geen objectieve bewijswaarde toegekend worden. Uit niets blijkt immers in welke omstandigheden deze video's werden opgenomen, laat staan wie of wat er op afgebeeld staat. Dergelijk beeldmateriaal kan eenvoudigweg in scene gezet worden. Hetzelfde kan gesteld worden voor de foto's van uw broer Irshad: uit niets blijkt wie er afgebeeld staat, laat staan wat de oorzaak is van de verwondingen die deze persoon opliep. De verklaring van de straatverantwoordelijke over uw problemen met de taliban is een gesolliciteerd document aan hetwelk bijgevolg geen waarde kan gehecht worden. Het attest van de huisarts getuigt van een chronische wonde boven het staartbeen en van verschillende littekens op ledematen en romp waarvan de oorsprong, noch de omstandigheden waarin ze ontstonden werd vastgesteld. Het medisch attest maakt tevens gewag van symptomen die wijzen op een psychisch lijden maar niet nader werden omschreven. Het medisch verslag van Vivalia dat u voorlegde getuigt er enkel van dat u in België in augustus 2021 een medische ingreep onderging ter verzorging van een chronische wonde. De schooldocumenten, het opleidingscertificaat en de foto's van u voor uw winkel getuigen enkel van de opleiding die u volgde, de scholing die u genoot en het werk dat u uitoefende, en worden op zich niet gecontesteerd. Voor wat betreft uw taskara, de taskara's van uw familie en de familiefoto dient opgemerkt te worden dat uw identiteit en deze van uw gezinsleden niet meteen ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door verzoeker ook niet betwist.

2.3. Aanvullende stukken

2.3.1. Op 26 november 2025 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar de respectievelijke weblinks):

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus”, december 2023;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023;
- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus”, november 2024;
- SEM “Focus Afghanistan – Return from abroad”, februari 2025.

In de COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023 wordt uitgebreid geciteerd uit en gebruik gemaakt van informatie afkomstig uit “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, gepubliceerd in maart 2022 en in juni 2023, telkens met url-verwijzing in de voetnoot.

2.3.2. Op 14 januari 2024 legt verzoeker een aanvullende nota neer, waarbij hij enkele stukken voegt ter staving van zijn werk voor de voormalige Afghaanse overheid en een aangifte van de ontvoering van zijn broer door de taliban met verwijzing naar een dreigbrief.

Op 27 maart 2025 legt verzoeker een tweede aanvullende nota neer, waarbij hij een aantal bijkomende stukken voegt ter staving van zijn werkzaamheden voor de voormalige overheid en de ontvoering van en moord op zijn broer. Hij legt ook een brief neer van een psychotherapeut, enkele medische attesten, en enkele onvertaalde documenten.

Ter terechtzitting op 3 december 2025 legt verzoeker een derde aanvullende nota neer, waarin hij aan de hand van een aantal rapporten wijst op de actuele situatie in Afghanistan, de integratie van verzoeker in België en de situatie van teruggekeerde Afghanen. Hij voegt ook opnieuw een brief toe van een psychotherapeut.

2.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoeker verklaart door de taliban te worden vervolgd omdat hij als een spion beschouwd wordt nadat hij een bromfiets van een talib hersteld had. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de

Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat hij moest aangeven wanneer iets niet duidelijk was, zodat geherformuleerd of uitgelegd kan worden (notities van het persoonlijk onderhoud van 16 juni 2022 (verder "NPO1"), p. 2; notities van het persoonlijk onderhoud van 18 augustus 2022 (verder "NPO2"), p. 2). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (NPO1, p. 2; NPO2, p. 3). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij alle problemen heeft verteld waarom hij Afghanistan heeft verlaten, dat hij de tolk begrepen heeft en dat alle vragen duidelijk waren (NPO1, p. 26; NPO2, p. 25). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze de impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

2.4.2. Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielerelaas. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn de volgende:

- Zijn beschrijving van het bezoek bij klant S. en de taliban, waaruit zijn problemen zouden zijn ontstaan, is weinig aannemelijk. Het is vreemd dat hij werd gevraagd een bromfiets te herstellen op een sluitingsdag, op verplaatsing, terwijl klant S. een talib bleek en drie andere taliban aanwezig waren, opdat een vriend van hem de volgende dag naar de lessen van zijn leerlingen zou kunnen gaan (NPO 1, p. 19; NPO 2, p. 14-15). Zijn uitleg dat het regelen van depannage voor de taliban moeilijk was, overtuigt niet. Bovendien is het onlogisch dat de taliban hun aanwezigheid niet verdoezelden en gewoon hun gesprek voortzetten, terwijl hij binnen gehoorsafstand zat (NPO 2, p. 15). Gezien hij hen niet kende en geen vertrouwensband had met klant S., is het onaannemelijk dat zij hun identiteit kenbaar maakten, zeker aangezien onder hen het hoofd van de inlichtingendienst zou geweest zijn (NPO 1, p. 19 en 23).

- Verzoeker kan weinig informatie verstrekken over de aanwezige taliban. Gevraagd wat hij over hen wist, antwoordde hij dat hij niets wist over hen, enkel dat de taliban een gewelddadige groep is die onschuldige mensen doodt en aanslagen pleegt op moskeeën (NPO 1, p. 23). Dit gebrek aan kennis en de algemeenheid van zijn beschrijving tonen aan dat hij zich niet informeerde over de taliban die hij beweerde te vrezen. Op de vraag of hij de namen kende van de aanwezige taliban, antwoordde hij ontkennend; gevraagd of hij hen eerder had gezien, zei hij nee (NPO 2, p. 15). Gepeild of hij klant S. had gevraagd wie ze waren, antwoordde hij van niet (NPO 2, p. 15); en gevraagd wat S. hem over hen had gezegd, gaf hij aan dat S. enkel zei dat hij deze mensen niet kende en zij hem niet, dat zij niets met hem te maken hadden en omgekeerd (NPO 2, p. 15). Gevraagd of hij intussen, in 2022, wist wie daar zat van de taliban, zei hij daarover geen informatie te hebben (NPO 2, p. 16). Gevraagd of hij had opgezocht wie deze personen waren, antwoordde hij dat de mensen die achter hem kwamen ook taliban waren (NPO 2, p. 16). Gevraagd of hij ernaar informeerde wie ze waren, reageerde hij dat hij de uitleg van S. serieus had genomen en er dus met niemand over had gesproken (NPO 2, p. 16). Dat laatste klopt niet, aangezien hij zelf aanhaalde dat hij er met zijn buurman S., dagarwal bij de NDS, over had gesproken (NPO 1, p. 19). In het licht hiervan is het bevreemdend dat hij aan zijn buurman, die hij 's nachts mocht storen (NPO 1, p. 19), niet gevraagd zou hebben wie deze taliban waren en dat hij niet minstens de identiteit kende van de talib die hoofd van de inlichtingendienst was.

- Zijn verklaringen over de overheidsaanval op het huis van klant S. en de aanwezige taliban zijn niet overtuigend. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud wist hij niet wie van de overheid de taliban aanviel (NPO 1, p. 23). Bij het tweede onderhoud, opnieuw gevraagd wie aanviel en of het een legerentiteit was, zei hij dat de buurman enkel had gezegd "*de overheid*", zonder duidelijkheid over welke afdeling (NPO 2, p. 16). Hij beweerde ook niet te weten welke locatie precies werd aangevallen: volgens hem had S. enkel gezegd dat de overheid die plaats had aangevallen, zonder details (NPO 2, p. 16). Gevraagd wat de taliban deden tijdens de aanval, antwoordde hij dat hij geen idee had, omdat hij er niet was en er blijkbaar niet naar had gevraagd (NPO 2, p. 17). Evenmin wist hij wat klant S. toen deed, hoe hij kon ontkomen, wie nog kon ontkomen, waarom de taliban niet konden ontkomen en hij wel, noch waarom hij niet werd beticht van spionage (NPO 2, p. 17). Op de vraag of de slachtoffers allemaal taliban waren of ook overheidspersoneel, zei hij dat klant S. niets over overheidspersoneel had gezegd (NPO 2, p. 16). Dit gebrek aan informatie is opmerkelijk, zeker gezien verzoekers contacten met zijn buurman, werkzaam bij de onderzoeksdienst van de NDS, van wie hij bijvoorbeeld had kunnen vernemen dat een van de taliban lid was van de inlichtingendienst van de taliban (NPO 1, p. 23).

Hij kon ook niet zeggen of de drie mensen die hij zag toen hij de brommer herstelde slachtoffers waren: hij vermoedde het, maar klant S. had het niet bevestigd (NPO 2, p. 16). Gevraagd of hij vroeg wie de talibanslachtoffers waren, antwoordde hij enkel dat zijn buurman zei dat één gewond was en werd opgepakt en twee omkwamen (NPO 1, p. 23).

- Met betrekking tot het telefoongesprek dat klant S. na de overheidsaanval met hem had en waarin hij werd geboden zich de volgende dag aan te melden bij de talibanrechtbank, waren zijn verklaringen weinig overtuigend. Gevraagd wie hij de volgende dag moest ontmoeten en waar hij zich moest aanmelden, stelde hij dat iemand aanwezig zou zijn aan de moskee om hem mee te nemen naar de rechtbank en daar te veroordelen (NPO 1, p. 24). Hij wist niet of klant S. zelf had beslist hem voor de rechtbank te dagen; volgens hem had klant S. enkel gezegd dat hij naar de moskee moest komen waar collega's zouden wachten om hem te begeleiden (NPO 2, p. 17). Op de vraag wie dat was en wie in de rechtbank zat, gaf hij toe dat niet te weten en er niet naar te hebben gevraagd, ook niet bij zijn buurman (NPO 1, p. 24). Gevraagd naar het tijdstip, legde hij uit dat er geen exact uur werd genoemd, enkel dat hij zich in de namiddag moest begeven naar de moskee (NPO 1, p. 24). Op de vraag wie hij moest contacteren als hij niet of niet op tijd zou geraken, herhaalde hij dat hij tot de late middag tijd had om te gaan, maar verder niets was gezegd (NPO 1, p. 24). Hij kon bijgevolg slechts gebrekkige informatie verschaffen over de inhoud van het telefoongesprek, de omstandigheden en de afspraken, wat de geloofwaardigheid van zijn relaas niet ten goede komt.

- Hij verklaarde na het telefoontje met klant S. zijn broer F. op de hoogte te hebben gebracht van zijn probleem met de taliban en samen naar zijn buurman S. te zijn gegaan, die directeur was van de verhoren van de inlichtingendienst (NPO 1, p. 19). Hij vertelde dat deze buurman een hoge rang had en onmiddellijk op de hoogte werd gebracht bij operaties (NPO 2, p. 23). Opvallend is dat hij tijdens het onderhoud op de DVZ en bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud geen melding maakte van deze persoon, ondanks diens cruciale rol in zijn vluchtrelaas (NPO 1, p. 3). Gevraagd of zijn familie nog contact had met deze persoon na zijn vertrek, wist hij het niet, evenmin wat de contacten waren tot de machtsovername. Gezien het nauwe contact met zijn familie (NPO 1, p. 12) had hij zich hierover kunnen informeren. Gevraagd of hij na zijn vertrek of na de machtsovername zelf informeerde naar deze persoon, verklaarde hij te denken dat deze persoon ook was gevlucht omdat zijn leven in gevaar was, en hij zoveel stress en problemen had (NPO 2, p. 20). Er kan nochtans van hem worden verwacht dat hij zich informeerde over deze persoon die een sleutelpositie had in zijn relaas.

- Betreffende de ontvoering van zijn broer F. waren zijn verklaringen evenmin overtuigend. Zijn kennis van de omstandigheden was erg beperkt. Gevraagd wie F. ontvoerde of welke namen hij kende, kon hij enkel aangeven dat de taliban hem ontvoerden (NPO 1, p. 25). Op vragen over de omstandigheden van de ontvoering antwoordde hij dat hij het niet wist; volgens zijn familie was F. naar de stad gegaan om boodschappen te doen en werd hij vermist (NPO 1, p. 24-25). Ook bij herhaling kon hij geen details geven (NPO 1, p. 25). Gevraagd of hij zelf naar zijn broer zocht, antwoordde hij negatief (NPO 1, p. 26). Hij verklaarde wel dat zijn moeder na de verdwijning naar de gouverneur stapte, maar bij niemand anders hulp zocht (NPO 2, p. 20). Opvallend is dat buurman S. niet werd aangesproken, terwijl zij wel aanklopten bij de gouverneur, met wie geen specifieke relatie bestond (NPO 2, p. 21). Hiermee geconfronteerd, zei hij dat buurman S. bij de NDS werkte en niet bevoegd was om klachten te behandelen, burgers verplicht waren naar de gouverneur te gaan en het diens taak was om bevelen te geven (NPO 2, p. 24). Deze uitleg valt moeilijk te rijmen met het feit dat zij buurman S. wel midden in de nacht aanspraken over zijn probleem met de taliban. Hij verklaarde dat er documenten bestonden van het bezoek van zijn moeder aan de gouverneur, maar dat deze door de taliban werden vernield na de machtsovername (NPO 1, p. 25). Toch werd in juni 2021 een enveloppe met kopieën van taskara's naar hem verstuurd, maanden vóór de machtsovername, wat vreemd is omdat de documenten over F.'s zoektocht niet werden meegestuurd en hij zijn familie niet aanspoorde om deze alsnog op te sturen.

- Hij maakte op de DVZ geen melding van de video waarin zijn broer F. te zien zou zijn tijdens diens ontvoering, hoewel hij zelf aangaf dat deze dateert van de vierde maand 2018 en via de dorpsmalik aan zijn familie werd bezorgd (NPO 2, p. 3). Gezien het nauwe contact met zijn familie – twee à drie keer per week, eerste contact twee maanden na vertrek (NPO 1, p. 12) – is dit onaanvaardbaar. Ook vermeldde hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet dat de dreigbrief van de taliban naar deze video verwees (NPO 1, p. 16). Hij wist bovendien niet wie de brief ondertekende, terwijl deze ondertekend was door M. M. I. H., hoofd van de inlichtingendienst in Kama. Deze vaststellingen rond de video en dreigbrief ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over problemen met de taliban.

- Hij verklaarde dat hij tijdens zijn vlucht naar België in Nimroz werd opgepakt en twee maanden door Al Qaida in Pakistan werd vastgehouden. Zijn uitleg over de vrijlating oogt echter onwaarschijnlijk. Niet de initiële smokkelaar en vriend van zijn broer, maar een andere smokkelaar, K., zou hem hebben vrijgekocht (NPO 2, p. 6). Gezien K. geen band had met verzoeker of zijn familie en verzoekers broer intussen ontvoerd was en dus geen actie kon ondernemen, is het opmerkelijk dat K. dit risico nam. Bovendien werd enkel hij vrijgelaten, niet anderen (NPO 2, p. 13). Hij verklaarde dat K. hem opwachtte en zei dat hij veel geld had

betaald om hem vrij te krijgen (NPO 2, p. 9). Gezien de *quasi* onbestaande relatie met K. en het gevaar van onderhandelen met een onbetrouwbare groep, missen deze verklaringen logica en overtuigingskracht.

- Er blijkt geen verband tussen zijn problemen met de taliban in Afghanistan en verzoekers opsluiting in Pakistan. Hij bevestigde herhaaldelijk dat beide niets met elkaar te maken hadden (NPO 1, p. 26-27; NPO 2, p. 11). Gevraagd of hij bij terugkeer naar Afghanistan iets te vrezen had omwille van de Pakistaanse episode, antwoordde hij dat het probleem met Al Qaida te maken had met een onverwachte arrestatie onderweg, terwijl zijn specifieke problemen in Afghanistan verband hielden met de taliban (NPO 2, p. 11). Toen hem opnieuw werd gevraagd of er een link bestond, gaf hij aan dat hij dacht van niet, omdat hij anders vermoord zou zijn geweest. Dit alles wijst erop dat, zelfs indien zijn relaas over Pakistan geloofwaardig zou zijn, er geen reden is om aan te nemen dat hij hierdoor bij terugkeer naar Afghanistan gevaar loopt.

2.4.3. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een nieuw asielmotief aan, met name het feit dat hij ook voor de Afghaanse overheid gewerkt heeft, en nog aan het werken was op het ogenblik van het incident. Bij zijn aanvullende nota's legt hij een aantal stukken voor ter staving hiervan. Verzoeker zou in 1394 2015-2016) afgestudeerd zijn aan de politieacademie en hierna benoemd zijn tot crimineel technicus en lid van het beheer van de bestrijding tegen criminelen van het politiehooftkwartier van de provincie Wardak. Op zitting zet hij verder uiteen dat hij in 1394 voltijds bij de politie begon te werken omdat hij niet veel werk had als mecaniciens. Hij zou zijn tewerkstelling bij de politie niet eerder vermeld hebben omdat hij dan meer kans zou hebben om te worden teruggestuurd.

Deze weergave van de feiten is in hoge mate tegenstrijdig met verzoekers eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS. Toen hem bij de DVZ gevraagd werd naar zijn beroep in zijn land van herkomst, stelde verzoeker uitsluitend dat hij in zijn land van herkomst werkte als automekaniker (Verklaring DVZ, punt 12; Vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Ook bij het CGVS verklaarde hij dat hij werkte als garagist (NPO1, p. 5). Hij verklaarde dat hij werkte als mecaniciens van het 3de of 4e jaar op school tot zijn vertrek uit Afghanistan (NPO1, p. 9).

Deze tewerkstelling als mecaniciens maakt een kernelement van verzoekers asielaanvraag uit. Zijn asielmotief voordien was immers altijd dat hij door de taliban beschuldigd werd van spionage nadat zij aangevallen werden op de locatie waar hij eerder op vraag van een klant de bromfiets van een talib herstelde. Dat verzoeker aangeeft dat hij bereid is om te liegen over kernaspecten van zijn relaas doet ernstig afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid als verzoeker om internationale bescherming.

Op zitting spreekt verzoeker eveneens zijn eerdere verklaringen tegen waar hij stelt dat zijn broer hem tijdens zijn verlof gevraagd zou hebben om een defecte bromfiets voor S. te herstellen. Eerder verklaarde hij dat S. een jaar lang een klant van hem was, en dat deze op een vrijdag naar hem had gebeld met de vraag om de defecte bromfiets te repareren (NPO1, p. 19). Dat verzoeker al een tijd gestopt was als mecaniciens en S. helemaal niet gekend schijnt te hebben volgens zijn nieuwste versie van de feiten, maakt het geheel ongeloofwaardig dat de taliban iemand die als beroep 2^{de} luitenant was bij de politie tijdens zijn verlof naar hen zouden laten komen om een bromfiets te laten repareren en hem voldoende zouden vertrouwen om hun aanwezigheid aan hem kenbaar te maken.

Waar verzoeker voorhoudt dat hij zijn tewerkstelling bij de politie niet eerder vermeld heeft omdat hij dan meer kans zou hebben om te worden teruggestuurd, kan de Raad hieraan geen geloof hechten. Immers op het moment van zijn eerste en tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS in respectievelijk juni en augustus 2022 was de machtsovername door de taliban in Afghanistan reeds een feit. In die context zou een tewerkstelling bij de voormalige Afghaanse politie de kans voor verzoeker juist aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 in aanmerking zou komen. Desalniettemin heeft verzoeker tijdens het verloop van de asielprocédure altijd uitsluitend vermeld dat hij mekaniker was, en dit tot het moment dat hij Afghanistan ontvluchtte.

De Raad merkt op dat op de asielaanvraag een medewerkingsplicht rust, hetgeen inhoudt dat hij een inspanning moet leveren om correcte, waarheidsgetrouwe en zo volledig mogelijke inlichtingen te verschaffen aan de asielinstanties, zodat deze een correcte beslissing kunnen nemen over de asielaanvraag. Bovendien werd verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken reeds meegedeeld: *“U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.”* (vragenlijst DVZ, voorafgaand advies). Ook bij het CGVS werd gewezen op het belang om precieze en correcte verklaringen af te leggen (NPO1, p. 2). Dat verzoeker desondanks toegeeft dat hij valse verklaringen heeft afgelegd, vormt dan ook een negatieve indicatie bij de beoordeling van zijn asielaanvraag.

Verzoeker tracht zijn relaas kracht bij te zetten met twee brieven van een psychotherapeut van 19 februari 2025 en 2 december 2025. In de brief van 19 februari 2025 wordt onder meer vermeld dat verzoeker lijdt aan angstsymptomen gepaard gaand met ‘somatisatie’, en dat volgens verzoeker zijn toestand sterk is

verslechterd toen hij, twee jaar na de feiten en met foto's als bewijs, vernam dat zijn oudste broer op gruwelijke wijze was vermoord. In de brief van 2 december 2025 verklaart de psychotherapeut onder meer dat verzoeker zou lijden aan symptomen van PTSD die volgens verzoeker veroorzaakt zouden worden door het nieuws over een bloedbad waarbij de familie van een vriend omkwam, en door een reportage over de aardbeving in Afghanistan eind augustus waarin hij een van de taliban zou hebben herkend die hij enkele jaren geleden aangegeven zou hebben.

In zoverre verzoeker deze brieven wenst aan te wenden ter staving van zijn asielmotieven, merkt de Raad vooreerst op dat de psychotherapeut zich voor de oorzaak van de opgelopen mentale problemen enkel baseert op de verklaringen van de patiënt. Een dergelijke brief moet dan ook steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoeker hierover en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, wat *in casu* niet het geval is.

Ten tweede is in de meest recente brief niet leesbaar dat de elementen uit verzoekers vluchtrelaas aan de oorzaak liggen van zijn symptomen. In plaats daarvan verwijst verzoeker naar een bloedbad waarbij de familie van een vriend omkwam en een reportage waarin hij een taliban-lid herkende dat hij enkele jaren daarvoor zou hebben aangegeven.

De voorgedachte brieven kunnen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet herstellen.

Verzoeker laat de overige terechte en pertinente overwegingen in de bestreden beslissing ongemoeid, zodat deze, bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer onverminderd overeind blijven en integraal overgenomen worden.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, maakt verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk omdat hij als een spion beschouwd wordt nadat hij een bromfiets van een talib hersteld had.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4.4. Verzoeker voert een vrees voor vervolging aan omdat hij bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd. Op grond van de beschikbare informatie, komt de Raad tot de volgende beoordeling:

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden.

De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrasa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen,

de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22).

Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen.

Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen

die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht”*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, December 2023, p. 20).

Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht”*, juni 2023, p. 44).

In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met *“immorele inhoud”* te beperken (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *“taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *“geloofsethiek en denkwijze”* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 December 2021 in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders.

Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de

overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) *"Focus Afghanistan. Return from abroad"* van 14 februari 2025 handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het *"Immigration Department"*, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI (General Directorate of Intelligence) van de *de facto* regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het Nationaal Verzetsfront (NRF) of het Afghaanse Vrijheidsfront (AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico.

Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie *"Islamitische Staat in de provincie Khorasan"* (ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als *"poor guys"* of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto* autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97, 5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto* autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens *Der Spiegel* zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is het IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd.

Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 55).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het

behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA *Country guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

In casu wijst verzoeker op zijn integratie in België en op de algemene situatie voor terugkeerders uit het Westen. De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat het bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verzoeker is een volwassen man geboren in 1994 en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Hij is Soennitisch moslim (Verklaring DVZ, punt 9; NPO1, p. 3) en doet zijn gebeden 5 maal per dag (Verklaring DVZ, punt 9; NPO1, p. 4), en hij beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan waarmee hij contact onderhoudt (Verklaring DVZ, punten 13 en 17; NPO, p. 8-9). Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in 2017 (NPO1, p. 8; 13)). Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker tweeëntwintig jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Het feit dat hij meer dan vier jaar in België verblijft, dat hij gewerkt heeft, dat hij fitness doet, dat hij een Belgische familie heeft leren kennen, en dat hij helpt met tolken in het opvangcentrum, betekent niet dat hij om deze redenen zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Er blijkt niet dat er in hoofde van verzoeker sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

2.4.5. Gelet op hogerstaande motieven, bevestigt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de vluchtelingenstatus. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

2.5.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.5.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van

privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.5.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden.

Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”). UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024.

2.5.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT